

מסורת הש"ס

א) [נקמן ל: מעליה יג. תמורה ה:]; ב) פסחים ז: לו, ז. מנחות פג.; ג) ח"כ שם פ"כ ה"א, (ד) שם, ה' לעיל ח.; ו) כמו ולעומתן, ו) לעיל: [מנחות פג: פסחים ע:]; ח) ע"י במסדה"ש לעיל ז ע"ב אות ט.; ט) חולין יא., י' צו פרש' ז פ"ב ה"ח, (ז) ע"י מנחות פג תוד"ה ושלמים.

הגהות הב"ח

א) גמ' השוה בכל צאן כ"ל: ואות ה' נמחק: ב) שם ולא אתי נקבה כ"ל: ואות ב' נמחק: ג) שם ומכתיב אם כשב ואם שו: ד) שם לכתובי בשבט לרבות: ה) שם כשהוא חומר ראם ז: ו) ה"ש"י ד"ה דוחין וכו' אצל עולה שאין נאכל הקדש: ז) ד"ה וזו תמורה הקדש: ח) ד"ה ואין תמורה ממש: ט) ד"ה ואין אחר נזה אחר עשיתי: ע) ד"ה והא מדכתיב וכו' ראם זן וכו' בתמור פסח הוא וכו' בתמור פסח מביז למה לי אם כשב אם: ו) ד"ה לכתוב ואין לומר שהכשב טעון וכו' אימורין הקדש ואח"כ מ"ה כשב ימורל וכו' השתא בכשב אחיז

שינויי גוסהאות

א) ג"ח סברין (ש"מ וכו' בב"מ ד"ו ב.), איברא לא מצינ שם סברין ולא סברין בכולה ש"ס בבלי וירושלמי. שו"ר כס' זבוחא ש"כ דנר' כותה הש"ת לרב יצחק מרזניץ ספרולי וקני לוי ברבי נתנמחו: ב) כמעשה (ב"ר יצחק). וכן לקמן ליהודי במתורה: ג) ס"ח ולמיקם עליה (כ"ב י"ט). ועי' מוס' כגון שמתקפו מ"ט לקי: ד) ג"ח עולה וכו' למיקם עליה בלא ימכר ולא יגאל (ש"ח). וכן יגאל, לימא ככה"י וכו"מ. וכן מקור הש"ס: דע"כ בתמורת שטח קדש מיידי ולא בתמורת כבוד ומעשר דלחין קריבין דלקמקט [מן האלן] פסח משמע שצא מכל לאן: ה"ג כי מוקמינן בן שתי שנים ולא אתי נקיבה ומיהו האלן מכל מין לאן משמע זין כבשים זין עזים ומיעוטא דמן לנקיבות אחא: ה"ג דלא אסי בן שסי שנים ולא אסי נקיבה: והא מדכתיב אם כבש (ט) אם עז ממנל דלאו במותר הפסח הוא דכתיב. אלא בשלמים גרידי חיה שירא לא כבש או עז לא כבש אלא שירא לא כבש או עז לא כבש אס עז פשיטא דמכבשים ומעזים הוא צא דהא בגופיה כתיב מן הכבשים ומן העזים (שמות יג): לדכדנתי כו'. לחלק ציניהם ולפרש הילכותיהן לומר (י) שהכבש טעון אליה למוצה והעז אין אלייתו בכלל אימורים: כגש. קרא ימירא הוא דכיון דכתיב [ומעיקרא ואס מן האלן וכתיב] בתריה ואס עז מכלל דעד השתא כבש איירי דאין לך מן האלן אלא שני מינין: לאליס. שתהא קריבה עס אימורין כנגד הכליות ולמטה דכתיב לעומת העזה יסירנה (י) מקוס הכליות יועזות: שלמים הצאין מחמת פסח. חגיגת ארבעה עשר כדאמרי' פסחים (דף סט.): והא מהכא נפקא. דפסח שעברה שנתו קרב שלמים והלא זה הוא מותר הפסח והא ילפת לה לעיל מדאצוה דשמואל: ומאי יוהו שלמים. דצאין מכל לאן ובקר זין זכרים ובזין נקיבות: עיברה

נאכל ליום ולילה כמו תורה אלא

שיטה מקובצת

ולמלקא עליה בלא (סבר) [ובאל]. תימה דהא (בפרק כל פסולי המוקדשין) (מנחות דף לו:) ליפתיל על התמורה מה תמורה מחיים אף (משבח) מחיים, וכו' [ועוד] פסח עובד מעשר אחר שחטוהו (ואינו עובר) עליו משום לא יגאל. ואומר יריב"ה דמי שחט (שם) חטף פסחין כג' ד"ה לא יגאל. חתנער מטש ספק [עדיון] הוא חי ואיזה בלא יגאל כדאמרי' (ישות קס) שחט שנים או רוב שנים הכי הוא כולל דבריו (חט חט): והא הרבה"ם אמר כבש. פ"ה דמי במותר הפסח י: וקשה ל"ה שני דפרשמי לעיל דמייתורא דקרא קא דריש, לאטערין אס כגש אס לנשים (ואינו ויטעו וירבה דכתיב בני שלמים) וצ"ל מקרא יולא

דוחין קדשים הנאכלין. פסח זה מתחלה הוקדש לשם קרנן הנאכל הילכך דוחין אותו אלא שלמים שהן נאכלין ולא אלא עולה ^(י): שאין נאכלין לכל אדם. אלא לזכרי כהונה: ליהוי מעשר. דהא קדשים קלים הוא: ככור ומעשר אין טעוין נסכים צפרק שמי מדות

(מנחות דף יד ט:); במעשר בהמה כתיב יהיה קודש לא יגאל ודרשין צבכורות צפרק כל פסולי המוקדשין (דף לב:); דהאי לא יגאל לא ימכר הוא: עצרה עצרה. צבכור כתיב (שמות יג) והעברת כל פטר רחם וצמער כתיב כל אשר יעבור תחת השבט (ויקרא כו): למיקלא עלה. משום לא תחליפנו: זו סמורה. ^(י) ממש שהעומדת י: כשהיא חולין אלא בהמת קדשים והמיר יא הוא דהויא תמורה: ואין אחר. וצח ^(יב) ראשון שחטו לשם תמורה: ומותרו צעי נסכים. דהא אחרת שלמים ניהוי יב: דמותר סודה עצמה. כגון הפריש תודמו ואצדה והפריש אחרת ומנאלת הראשונה אין השניה טעונה לחם כדאמרי' צפ' התורה

(מנחות דף עט:); וצח התורה טעון לחם ולא ולדה ולא תמורתה ולא תליפתה טעוין לחס: ומותר דהאי לה מעלמא. תודה שצאה ממותר פסח: דילמא במותר אשם כתיב. האי ואס מן האלן דאשם נמי איל ממים י: מן האלן הוא ואינו צא מן מרזניץ ספרולי וקני לוי ברבי נתנמחו: ב) כמעשה (ב"ר יצחק). וכן לקמן ליהודי במתורה: ג) ס"ח ולמיקם עליה (כ"ב י"ט). ועי' מוס' כגון שמתקפו מ"ט לקי: ד) ג"ח עולה וכו' למיקם עליה בלא ימכר ולא יגאל (ש"ח). וכן יגאל, לימא ככה"י וכו"מ. וכן מקור הש"ס: דע"כ בתמורת שטח קדש מיידי ולא בתמורת כבוד ומעשר דלחין קריבין דלקמקט [מן האלן] פסח משמע שצא מכל לאן: ה"ג כי מוקמינן בן שתי שנים ולא אתי נקיבה ומיהו האלן מכל מין לאן משמע זין כבשים זין עזים ומיעוטא דמן לנקיבות אחא: ה"ג דלא אסי בן שסי שנים ולא אסי נקיבה: והא מדכתיב אם כבש (ט) אם עז ממנל דלאו במותר הפסח הוא דכתיב. אלא בשלמים גרידי חיה שירא לא כבש או עז לא כבש אלא שירא לא כבש או עז לא כבש אס עז פשיטא דמכבשים ומעזים הוא צא דהא בגופיה כתיב מן הכבשים ומן העזים (שמות יג): לדכדנתי כו'. לחלק ציניהם ולפרש הילכותיהן לומר (י) שהכבש טעון אליה למוצה והעז אין אלייתו בכלל אימורים: כגש. קרא ימירא הוא דכיון דכתיב [ומעיקרא ואס מן האלן וכתיב] בתריה ואס עז מכלל דעד השתא כבש איירי דאין לך מן האלן אלא שני מינין: לאליס. שתהא קריבה עס אימורין כנגד הכליות ולמטה דכתיב לעומת העזה יסירנה (י) מקוס הכליות יועזות: שלמים הצאין מחמת פסח. חגיגת ארבעה עשר כדאמרי' פסחים (דף סט.): והא מהכא נפקא. דפסח שעברה שנתו קרב שלמים והלא זה הוא מותר הפסח והא ילפת לה לעיל מדאצוה דשמואל: ומאי יוהו שלמים. דצאין מכל לאן ובקר זין זכרים ובזין נקיבות: עיברה

נאכל ליום ולילה כמו תורה אלא

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

ט.

דוחין קדשים קלים. נראה דצין ר' יוסי צר' אצין ורבי אצין איכא ציניהו צכור דלרבי אצין ליכא למיפרק מצכור דאין נאכל לכל אדם: דלא, ייבעי נסכים. הוה מזי למימר דלא ליבעי מנופת חוה ושוק: למאי נפקא מינה למיקא עליה בלא יגאל. תימה היכי לקי אחר שחטה אלא יגאל הא אמרינן צבכורות צפרק כל פסולי המוקדשין (דף לב:); דלאחר שחטה מדרצנן: העשירי זה מעשר. אחמי דרשין מינה (צ"מ דף יד.) עשירי דחיי ולא עשירי ספק: אי נמי דליתביה דבהניג. הוה מזי למימר נמי דלא צעי סמיכה דדרשין צמ"כ וסמך ידו על ראש קרבנו ולא צכור ומעשר ופסח (מנחות דף צג:); דילמא במותר אשם בתריב. תימה הא כתיב הכא לזבח השלמים ואילו מותר אשם קרב עולה וי"ל דהאי דכתיב לזבח השלמים לאו שיהיה לזבח השלמים אלא שיעקור שם אשם ממנו לשחטו לשם שלמים או לשם צח אחר כדדרשין ליה (לעיל דף ט:); ככלל ופרט ועולם קרב עולה ואקא קרא למימר דצעי עקירה: ושלמים הבאין מחמת פסח בלא מצות שלמים.

פ' צקונטרס חגיגת ארבעה עשר וכן לקמן סוף כל הפסולים (דף לו.) גצי תודה שנאלכת ליום ולילה מנין לרבות שלמי מזיר ושלמי פסח מ"ל שלמי ופי' צקונטרס שלמי פסח חגיגת י"ד וקשה דצפסחים צאלו דצרים (דף עא: ועס) דריש מקרא צדידי דחגיגת י"ד נאכלת לשני ימים וליילה אחד [ובצ"כ] כ"כ בצר ד' וצח תורת שלמי מרבי חגיגת י"ד לשני ימים וליילה אחד] ושלמים הצאין מחמתו ליום וליילה ונראה דוחאי שלמי פסח דכל הפסולין (דף לו.) היינו מותר הפסח כי ההוא דצמ"כ וצפסחים פ' האשה (דף פט.) גצי חמשה שנתערבו עורות פסחיים דקאמר וישיית מותר הפסח דנאכל ליום ולילה וצפ"ק דר"ה (ה) קרי למותר הפסח שלמי פסח דחשיב פסח לצל מאחר ופרין פסח וימנא קציעא ליה כו' ומשני מאי פסח שלמי פסח סד"ג הואיל ומחמת פסח קאמו ועל כרחיה לאו היינו חגיגת י"ד דכיון דקמני פסח לא צדיק מותר הפסח דמיקרי פסח טפי דהיינו פסח ממש ומוקי לה פסח חגיגת י"ד ^(י) ושלמים הצאין מחמת הפסח דשמעתין נמי היינו מותר הפסח אע"ג דכבר חנא פסח שעברה שנתו האי שלמי פסח הוי לא עיברה שנתו ולא זמנו או עיברה זמנו יא ולא שנתו אע"ג דמקרא אחרינא נפקי הכי בגילות התנא לא עיברה נפקי. והשתעלמת דדריש פעמים שמתעלס כגון זקן ואינה לפי כבודו וכהן והוא צדיק הקצרות [ושלו מרובה משל חצירו אע"ג] דקרא לא אתי אלא לזקן ואינה לפי כבודו וצפ" מי שהיה טומא (פסחים דף יט:); פ' צקונטרס דהיינו תמורת פסח עצמו ואע"ג דדרשניא התם הוא קרב ואין תמורתו קרינה הא מוכח התם דכל היכא דפסח קרב גס תמורתו קריבה ולקמן פרק צ"ש (דף לו:); בתחלתו נדקדק יא וכן משמע דפרין מותר הפסח ליהוי תודה למאי י^א להטעינו לחם מי איכא מידי כו' ולימא להיות

שיאכל פסח על השועה (שם ובפסחים צו: בלשון אחד) ושלמים הבאים מחמת הפסח. מותר פסח כגון ממורו ופסח שנתכפרו בעליו בלחך

הא מן האלן דבר שהוא ככל לאן. וידי' אפי' במותר אשם איירי קרא מתיא מן האלן מקלח לאן יחא דאיטערין אס כבש אס עז לנשים לשלמים לומר כבשים וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו. ונראה לפרש דקרא דלעיל ואס מן האלן מיירי בקודם זמנו ולכסי בעי עקירה כפי' לעיל (לשמו) [ולשמו] פסול משכין הפסח או מדרבי ומיעט, נאכל אינן קריאי מיירי לחם, וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו נמי בעי עקירה אע"ג דלא מוכח מקראי דמי ילף לה מקודם זמנו. וא"כ מאי פריך וסא מוכח נפקא מזהם נפקא מן האלן דבר האכל ככל לאן דמיירי קודם זמנו ולא משמע דאיירי נאכל זמנו. וי"ל דעיקר (קושיא) מההיא דמייתי קודם זמנו לא פריך, דשפיר הוי יודע דמייתי ההם בקודם זמנו מדבעי עקירה, ואבד דמלךין להו מלך מניין מ"י קרא דמן האלן. כן נראה למירי (וחס' חס'): תוד' ד"ה ילמא בן ואילו בותר אשם קרב עולה לפרי' או רועה לפרש' כדאמרי' (מנחות טו.) כל שנתחלת מזה כבשים רועה. וי"ל דלחא קרא לפסויו דהא דלמרי' כבשים רועה היינו קודם עקירה שחטוהו מתחא אכל אס עקיר ואזי משא אשם כעצת שחיטה לשחטוהו קרא דרי' שלמים (וחס' חס'): ד"ה ושלמים. ונראה דודאי שלמי פסח רבא הפסולין היינו בותר הפסח. אמת רבינא פתקס כפרש"י כדנותר פסח לא איירי, אלא היינו עברה שנתו (לחילוק):

הא מן האלן דבר שהוא ככל לאן. וידי' אפי' במותר אשם איירי קרא מתיא מן האלן מקלח לאן יחא דאיטערין אס כבש אס עז לנשים לשלמים לומר כבשים וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו. ונראה לפרש דקרא דלעיל ואס מן האלן מיירי בקודם זמנו ולכסי בעי עקירה כפי' לעיל (לשמו) [ולשמו] פסול משכין הפסח או מדרבי ומיעט, נאכל אינן קריאי מיירי לחם, וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו נמי בעי עקירה אע"ג דלא מוכח מקראי דמי ילף לה מקודם זמנו. וא"כ מאי פריך וסא מוכח נפקא מזהם נפקא מן האלן דבר האכל ככל לאן דמיירי קודם זמנו ולא משמע דאיירי נאכל זמנו. וי"ל דעיקר (קושיא) מההיא דמייתי קודם זמנו לא פריך, דשפיר הוי יודע דמייתי ההם בקודם זמנו מדבעי עקירה, ואבד דמלךין להו מלך מניין מ"י קרא דמן האלן. כן נראה למירי (וחס' חס'): תוד' ד"ה ילמא בן ואילו בותר אשם קרב עולה לפרי' או רועה לפרש' כדאמרי' (מנחות טו.) כל שנתחלת מזה כבשים רועה. וי"ל דלחא קרא לפסויו דהא דלמרי' כבשים רועה היינו קודם עקירה שחטוהו מתחא אכל אס עקיר ואזי משא אשם כעצת שחיטה לשחטוהו קרא דרי' שלמים (וחס' חס'): ד"ה ושלמים. ונראה דודאי שלמי פסח רבא הפסולין היינו בותר הפסח. אמת רבינא פתקס כפרש"י כדנותר פסח לא איירי, אלא היינו עברה שנתו (לחילוק):

הא מן האלן דבר שהוא ככל לאן. וידי' אפי' במותר אשם איירי קרא מתיא מן האלן מקלח לאן יחא דאיטערין אס כבש אס עז לנשים לשלמים לומר כבשים וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו. ונראה לפרש דקרא דלעיל ואס מן האלן מיירי בקודם זמנו ולכסי בעי עקירה כפי' לעיל (לשמו) [ולשמו] פסול משכין הפסח או מדרבי ומיעט, נאכל אינן קריאי מיירי לחם, וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו נמי בעי עקירה אע"ג דלא מוכח מקראי דמי ילף לה מקודם זמנו. וא"כ מאי פריך וסא מוכח נפקא מזהם נפקא מן האלן דבר האכל ככל לאן דמיירי קודם זמנו ולא משמע דאיירי נאכל זמנו. וי"ל דעיקר (קושיא) מההיא דמייתי קודם זמנו לא פריך, דשפיר הוי יודע דמייתי ההם בקודם זמנו מדבעי עקירה, ואבד דמלךין להו מלך מניין מ"י קרא דמן האלן. כן נראה למירי (וחס' חס'): תוד' ד"ה ילמא בן ואילו בותר אשם קרב עולה לפרי' או רועה לפרש' כדאמרי' (מנחות טו.) כל שנתחלת מזה כבשים רועה. וי"ל דלחא קרא לפסויו דהא דלמרי' כבשים רועה היינו קודם עקירה שחטוהו מתחא אכל אס עקיר ואזי משא אשם כעצת שחיטה לשחטוהו קרא דרי' שלמים (וחס' חס'): ד"ה ושלמים. ונראה דודאי שלמי פסח רבא הפסולין היינו בותר הפסח. אמת רבינא פתקס כפרש"י כדנותר פסח לא איירי, אלא היינו עברה שנתו (לחילוק):

הא מן האלן דבר שהוא ככל לאן. וידי' אפי' במותר אשם איירי קרא מתיא מן האלן מקלח לאן יחא דאיטערין אס כבש אס עז לנשים לשלמים לומר כבשים וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו. ונראה לפרש דקרא דלעיל ואס מן האלן מיירי בקודם זמנו ולכסי בעי עקירה כפי' לעיל (לשמו) [ולשמו] פסול משכין הפסח או מדרבי ומיעט, נאכל אינן קריאי מיירי לחם, וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו נמי בעי עקירה אע"ג דלא מוכח מקראי דמי ילף לה מקודם זמנו. וא"כ מאי פריך וסא מוכח נפקא מזהם נפקא מן האלן דבר האכל ככל לאן דמיירי קודם זמנו ולא משמע דאיירי נאכל זמנו. וי"ל דעיקר (קושיא) מההיא דמייתי קודם זמנו לא פריך, דשפיר הוי יודע דמייתי ההם בקודם זמנו מדבעי עקירה, ואבד דמלךין להו מלך מניין מ"י קרא דמן האלן. כן נראה למירי (וחס' חס'): תוד' ד"ה ילמא בן ואילו בותר אשם קרב עולה לפרי' או רועה לפרש' כדאמרי' (מנחות טו.) כל שנתחלת מזה כבשים רועה. וי"ל דלחא קרא לפסויו דהא דלמרי' כבשים רועה היינו קודם עקירה שחטוהו מתחא אכל אס עקיר ואזי משא אשם כעצת שחיטה לשחטוהו קרא דרי' שלמים (וחס' חס'): ד"ה ושלמים. ונראה דודאי שלמי פסח רבא הפסולין היינו בותר הפסח. אמת רבינא פתקס כפרש"י כדנותר פסח לא איירי, אלא היינו עברה שנתו (לחילוק):

הא מן האלן דבר שהוא ככל לאן. וידי' אפי' במותר אשם איירי קרא מתיא מן האלן מקלח לאן יחא דאיטערין אס כבש אס עז לנשים לשלמים לומר כבשים וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו. ונראה לפרש דקרא דלעיל ואס מן האלן מיירי בקודם זמנו ולכסי בעי עקירה כפי' לעיל (לשמו) [ולשמו] פסול משכין הפסח או מדרבי ומיעט, נאכל אינן קריאי מיירי לחם, וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו נמי בעי עקירה אע"ג דלא מוכח מקראי דמי ילף לה מקודם זמנו. וא"כ מאי פריך וסא מוכח נפקא מזהם נפקא מן האלן דבר האכל ככל לאן דמיירי קודם זמנו ולא משמע דאיירי נאכל זמנו. וי"ל דעיקר (קושיא) מההיא דמייתי קודם זמנו לא פריך, דשפיר הוי יודע דמייתי ההם בקודם זמנו מדבעי עקירה, ואבד דמלךין להו מלך מניין מ"י קרא דמן האלן. כן נראה למירי (וחס' חס'): תוד' ד"ה ילמא בן ואילו בותר אשם קרב עולה לפרי' או רועה לפרש' כדאמרי' (מנחות טו.) כל שנתחלת מזה כבשים רועה. וי"ל דלחא קרא לפסויו דהא דלמרי' כבשים רועה היינו קודם עקירה שחטוהו מתחא אכל אס עקיר ואזי משא אשם כעצת שחיטה לשחטוהו קרא דרי' שלמים (וחס' חס'): ד"ה ושלמים. ונראה דודאי שלמי פסח רבא הפסולין היינו בותר הפסח. אמת רבינא פתקס כפרש"י כדנותר פסח לא איירי, אלא היינו עברה שנתו (לחילוק):

הא מן האלן דבר שהוא ככל לאן. וידי' אפי' במותר אשם איירי קרא מתיא מן האלן מקלח לאן יחא דאיטערין אס כבש אס עז לנשים לשלמים לומר כבשים וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו. ונראה לפרש דקרא דלעיל ואס מן האלן מיירי בקודם זמנו ולכסי בעי עקירה כפי' לעיל (לשמו) [ולשמו] פסול משכין הפסח או מדרבי ומיעט, נאכל אינן קריאי מיירי לחם, וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו נמי בעי עקירה אע"ג דלא מוכח מקראי דמי ילף לה מקודם זמנו. וא"כ מאי פריך וסא מוכח נפקא מזהם נפקא מן האלן דבר האכל ככל לאן דמיירי קודם זמנו ולא משמע דאיירי נאכל זמנו. וי"ל דעיקר (קושיא) מההיא דמייתי קודם זמנו לא פריך, דשפיר הוי יודע דמייתי ההם בקודם זמנו מדבעי עקירה, ואבד דמלךין להו מלך מניין מ"י קרא דמן האלן. כן נראה למירי (וחס' חס'): תוד' ד"ה ילמא בן ואילו בותר אשם קרב עולה לפרי' או רועה לפרש' כדאמרי' (מנחות טו.) כל שנתחלת מזה כבשים רועה. וי"ל דלחא קרא לפסויו דהא דלמרי' כבשים רועה היינו קודם עקירה שחטוהו מתחא אכל אס עקיר ואזי משא אשם כעצת שחיטה לשחטוהו קרא דרי' שלמים (וחס' חס'): ד"ה ושלמים. ונראה דודאי שלמי פסח רבא הפסולין היינו בותר הפסח. אמת רבינא פתקס כפרש"י כדנותר פסח לא איירי, אלא היינו עברה שנתו (לחילוק):

הא מן האלן דבר שהוא ככל לאן. וידי' אפי' במותר אשם איירי קרא מתיא מן האלן מקלח לאן יחא דאיטערין אס כבש אס עז לנשים לשלמים לומר כבשים וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו. ונראה לפרש דקרא דלעיל ואס מן האלן מיירי בקודם זמנו ולכסי בעי עקירה כפי' לעיל (לשמו) [ולשמו] פסול משכין הפסח או מדרבי ומיעט, נאכל אינן קריאי מיירי לחם, וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו נמי בעי עקירה אע"ג דלא מוכח מקראי דמי ילף לה מקודם זמנו. וא"כ מאי פריך וסא מוכח נפקא מזהם נפקא מן האלן דבר האכל ככל לאן דמיירי קודם זמנו ולא משמע דאיירי נאכל זמנו. וי"ל דעיקר (קושיא) מההיא דמייתי קודם זמנו לא פריך, דשפיר הוי יודע דמייתי ההם בקודם זמנו מדבעי עקירה, ואבד דמלךין להו מלך מניין מ"י קרא דמן האלן. כן נראה למירי (וחס' חס'): תוד' ד"ה ילמא בן ואילו בותר אשם קרב עולה לפרי' או רועה לפרש' כדאמרי' (מנחות טו.) כל שנתחלת מזה כבשים רועה. וי"ל דלחא קרא לפסויו דהא דלמרי' כבשים רועה היינו קודם עקירה שחטוהו מתחא אכל אס עקיר ואזי משא אשם כעצת שחיטה לשחטוהו קרא דרי' שלמים (וחס' חס'): ד"ה ושלמים. ונראה דודאי שלמי פסח רבא הפסולין היינו בותר הפסח. אמת רבינא פתקס כפרש"י כדנותר פסח לא איירי, אלא היינו עברה שנתו (לחילוק):

הא מן האלן דבר שהוא ככל לאן. וידי' אפי' במותר אשם איירי קרא מתיא מן האלן מקלח לאן יחא דאיטערין אס כבש אס עז לנשים לשלמים לומר כבשים וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו. ונראה לפרש דקרא דלעיל ואס מן האלן מיירי בקודם זמנו ולכסי בעי עקירה כפי' לעיל (לשמו) [ולשמו] פסול משכין הפסח או מדרבי ומיעט, נאכל אינן קריאי מיירי לחם, וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו נמי בעי עקירה אע"ג דלא מוכח מקראי דמי ילף לה מקודם זמנו. וא"כ מאי פריך וסא מוכח נפקא מזהם נפקא מן האלן דבר האכל ככל לאן דמיירי קודם זמנו ולא משמע דאיירי נאכל זמנו. וי"ל דעיקר (קושיא) מההיא דמייתי קודם זמנו לא פריך, דשפיר הוי יודע דמייתי ההם בקודם זמנו מדבעי עקירה, ואבד דמלךין להו מלך מניין מ"י קרא דמן האלן. כן נראה למירי (וחס' חס'): תוד' ד"ה ילמא בן ואילו בותר אשם קרב עולה לפרי' או רועה לפרש' כדאמרי' (מנחות טו.) כל שנתחלת מזה כבשים רועה. וי"ל דלחא קרא לפסויו דהא דלמרי' כבשים רועה היינו קודם עקירה שחטוהו מתחא אכל אס עקיר ואזי משא אשם כעצת שחיטה לשחטוהו קרא דרי' שלמים (וחס' חס'): ד"ה ושלמים. ונראה דודאי שלמי פסח רבא הפסולין היינו בותר הפסח. אמת רבינא פתקס כפרש"י כדנותר פסח לא איירי, אלא היינו עברה שנתו (לחילוק):

הא מן האלן דבר שהוא ככל לאן. וידי' אפי' במותר אשם איירי קרא מתיא מן האלן מקלח לאן יחא דאיטערין אס כבש אס עז לנשים לשלמים לומר כבשים וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו. ונראה לפרש דקרא דלעיל ואס מן האלן מיירי בקודם זמנו ולכסי בעי עקירה כפי' לעיל (לשמו) [ולשמו] פסול משכין הפסח או מדרבי ומיעט, נאכל אינן קריאי מיירי לחם, וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו נמי בעי עקירה אע"ג דלא מוכח מקראי דמי ילף לה מקודם זמנו. וא"כ מאי פריך וסא מוכח נפקא מזהם נפקא מן האלן דבר האכל ככל לאן דמיירי קודם זמנו ולא משמע דאיירי נאכל זמנו. וי"ל דעיקר (קושיא) מההיא דמייתי קודם זמנו לא פריך, דשפיר הוי יודע דמייתי ההם בקודם זמנו מדבעי עקירה, ואבד דמלךין להו מלך מניין מ"י קרא דמן האלן. כן נראה למירי (וחס' חס'): תוד' ד"ה ילמא בן ואילו בותר אשם קרב עולה לפרי' או רועה לפרש' כדאמרי' (מנחות טו.) כל שנתחלת מזה כבשים רועה. וי"ל דלחא קרא לפסויו דהא דלמרי' כבשים רועה היינו קודם עקירה שחטוהו מתחא אכל אס עקיר ואזי משא אשם כעצת שחיטה לשחטוהו קרא דרי' שלמים (וחס' חס'): ד"ה ושלמים. ונראה דודאי שלמי פסח רבא הפסולין היינו בותר הפסח. אמת רבינא פתקס כפרש"י כדנותר פסח לא איירי, אלא היינו עברה שנתו (לחילוק):

הא מן האלן דבר שהוא ככל לאן. וידי' אפי' במותר אשם איירי קרא מתיא מן האלן מקלח לאן יחא דאיטערין אס כבש אס עז לנשים לשלמים לומר כבשים וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו. ונראה לפרש דקרא דלעיל ואס מן האלן מיירי בקודם זמנו ולכסי בעי עקירה כפי' לעיל (לשמו) [ולשמו] פסול משכין הפסח או מדרבי ומיעט, נאכל אינן קריאי מיירי לחם, וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו נמי בעי עקירה אע"ג דלא מוכח מקראי דמי ילף לה מקודם זמנו. וא"כ מאי פריך וסא מוכח נפקא מזהם נפקא מן האלן דבר האכל ככל לאן דמיירי קודם זמנו ולא משמע דאיירי נאכל זמנו. וי"ל דעיקר (קושיא) מההיא דמייתי קודם זמנו לא פריך, דשפיר הוי יודע דמייתי ההם בקודם זמנו מדבעי עקירה, ואבד דמלךין להו מלך מניין מ"י קרא דמן האלן. כן נראה למירי (וחס' חס'): תוד' ד"ה ילמא בן ואילו בותר אשם קרב עולה לפרי' או רועה לפרש' כדאמרי' (מנחות טו.) כל שנתחלת מזה כבשים רועה. וי"ל דלחא קרא לפסויו דהא דלמרי' כבשים רועה היינו קודם עקירה שחטוהו מתחא אכל אס עקיר ואזי משא אשם כעצת שחיטה לשחטוהו קרא דרי' שלמים (וחס' חס'): ד"ה ושלמים. ונראה דודאי שלמי פסח רבא הפסולין היינו בותר הפסח. אמת רבינא פתקס כפרש"י כדנותר פסח לא איירי, אלא היינו עברה שנתו (לחילוק):

הא מן האלן דבר שהוא ככל לאן. וידי' אפי' במותר אשם איירי קרא מתיא מן האלן מקלח לאן יחא דאיטערין אס כבש אס עז לנשים לשלמים לומר כבשים וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו. ונראה לפרש דקרא דלעיל ואס מן האלן מיירי בקודם זמנו ולכסי בעי עקירה כפי' לעיל (לשמו) [ולשמו] פסול משכין הפסח או מדרבי ומיעט, נאכל אינן קריאי מיירי לחם, וא"כ (אם כבש אס) עז למה לי. אלא ש"ת דלא במותר פסח כתיב: א"א תירא קריא בתיב. (פי' חד לקודם זמנו נמי בעי עקירה אע"ג דלא מוכח מקראי דמי ילף לה מקודם זמנו. וא"כ מאי פריך וסא מוכח נפקא מזהם נפקא מן האלן דבר האכל ככל לאן דמיירי קודם זמנו ולא משמע דאיירי נאכל זמנו. וי"ל דעיקר (קושיא) מההיא דמייתי קודם זמנו לא פריך, דשפיר הוי יודע דמייתי ההם בקודם זמנו מדבעי עקירה, ואבד דמלךין להו מלך מניין מ"י קרא דמן האלן. כן נראה למירי (וחס' חס'): תוד' ד"ה ילמא בן וא